

บทที่ 5

การสรุปผล อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การประยุกต์ใช้การวิเคราะห์การรอดชีพในการศึกษาอัตราการออกกลางคันของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาฟังก์ชันการอยู่รอด (อัตราการคงอยู่) และตัวแบบของฟังก์ชันพิบัติ (อัตราการออกกลางคัน) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับมหาวิทยาลัย ได้แก่ คณะ ชั้นปี ผลการเรียนระหว่างศึกษาในมหาวิทยาลัย ผลการเรียนสะสมระดับมัธยมปลาย และปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ภูมิภาค ที่มีอิทธิพลต่อฟังก์ชันการอยู่รอด ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

ผลจากการดำเนินการวิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ฟังก์ชันการอยู่รอด
จากตารางชีพของนักศึกษา ภาคปกติมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ รุ่นปีการศึกษา 2557 พบว่า ช่วงเวลาที่ 2 และ 17 เป็นช่วงเวลาที่มียัตราความเสี่ยงสูงสุด โดยมีอัตราความเสี่ยงเท่ากับ 0.16 และนักศึกษายู่รอดได้นานกว่าช่วงเวลาที่ 2 เท่ากับ 84 % ช่วงเวลาที่มียัตราความเสี่ยงรองลงมาก็คือ ช่วงเวลาที่ 16 โดยอัตราความเสี่ยงของช่วงเวลาที่ 16 เท่ากับ 0.110 และนักศึกษายู่รอดได้นานกว่าช่วงเวลาที่ 17 และ 16 เท่ากับ 55 % และ 64 % ตามลำดับ รุ่นปีการศึกษา 2558 พบว่า ช่วงเวลาที่ 2 เป็นช่วงเวลาที่มียัตราความเสี่ยงสูงสุด โดยมีอัตราความเสี่ยงเท่ากับ 0.110 และนักศึกษายู่รอดได้นานกว่าช่วงเวลาที่ 2 เท่ากับ 86 % ช่วงเวลาที่มียัตราความเสี่ยงรองลงมาก็คือ ช่วงเวลาที่ 1 โดยอัตราความเสี่ยงของช่วงเวลาที่ 1 เท่ากับ 0.040 และนักศึกษายู่รอดได้นานกว่าช่วงเวลาที่ 1 เท่ากับ 96 % รุ่นปีการศึกษา 2559 พบว่า ช่วงเวลาที่ 2 เป็นช่วงเวลาที่มียัตราความเสี่ยงสูงสุด โดยมีอัตราความเสี่ยงเท่ากับ 0.070 และนักศึกษายู่รอดได้นานกว่าช่วงเวลาที่ 2 เท่ากับ 90 % ช่วงเวลาที่มียัตราความเสี่ยงรองลงมาก็คือ ช่วงเวลาที่ 4 โดยอัตราความเสี่ยงของช่วงเวลาที่ 4 เท่ากับ 0.050 และนักศึกษายู่รอดได้นานกว่าช่วงเวลาที่ 4 เท่ากับ 83 % รุ่นปีการศึกษา 2560 พบว่า ช่วงเวลาที่ 2 และ 5 เป็นช่วงเวลาที่มียัตราความเสี่ยงสูงสุด โดยมีอัตราความเสี่ยงเท่ากับ 0.090 เท่ากัน และนักศึกษายู่รอดได้นานกว่าช่วงเวลาที่ 2 เท่ากับ 91 % และนักศึกษายู่รอดได้นานกว่าช่วงเวลาที่ 5 เท่ากับ 92 %

2. ผลการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อฟังก์ชันการอยู่รอดของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงใหม่

การเปรียบเทียบฟังก์ชันการอยู่รอดของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ รุ่นปี การศึกษา 2557 -2560 จำแนกตามตัวทำนาย 6 ตัว ได้แก่ เพศ อายุ คณะ เกรดเฉลี่ยสะสมระดับ มหาวิทยาลัย เกรดเฉลี่ยสะสมมัธยมศึกษาตอนปลาย และ ภูมิภาค พบว่า ตัวแปร เพศ คณะ เกรดเฉลี่ยสะสมระดับมหาวิทยาลัย และ เกรดเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมปลาย เป็นตัวแปรที่ส่งผลให้ ฟังก์ชันการอยู่รอด แตกต่างกันในทุกรุ่นของนักศึกษาที่นำมาศึกษา แต่เนื่องจากเกรดเฉลี่ยสะสมมัธยมศึกษาตอนปลายของนักศึกษารุ่นปี 2557 มีค่าสูญหายมากกว่า 90% จึงไม่ทำการวิเคราะห์ตัวแปรนี้ ในนักศึกษารุ่นปีดังกล่าว และ ข้อมูลภูมิภาคของนักศึกษารุ่นปี 2558 ก็มีข้อมูลสูญหายจำนวนมาก เช่นเดียวกัน จึงไม่ทำการวิเคราะห์ตัวแปรนี้ ในนักศึกษารุ่นปี 2558 เช่นเดียวกัน

เมื่อพิจารณาจากภาพฟังก์ชันการอยู่รอดของนักศึกษาทุกรุ่น พบว่านักศึกษาหญิง และชายจะมี ฟังก์ชันการอยู่รอดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักศึกษาหญิงจะมีอัตราการอยู่รอดสูงกว่านักศึกษาชาย และพบว่านักศึกษาที่มีอายุไม่เกิน 17 ปีและ กลุ่มมีอายุ 20 ปีขึ้นไป มีอัตราการอยู่รอดต่ำกว่า กลุ่มอื่นๆ เมื่อพิจารณาตัวแปรคณะ พบว่านักศึกษาสังกัดคณะครุศาสตร์ มีอัตราการอยู่รอดสูงกว่าคณะอื่นๆ ยกเว้นในรุ่นปี 2558 ที่ ใกล้เคียงกับคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ โดยมีคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะเทคโนโลยีการเกษตร เป็น 2 คณะที่มีอัตราการอยู่รอดต่ำที่สุด จากนั้นเมื่อพิจารณาตัวแปรเกรดเฉลี่ยสะสมระดับมหาวิทยาลัย จะเห็นได้ชัดเจน ว่านักศึกษาที่ผลการเรียนต่ำกว่า 2.00 จะมีอัตราการอยู่รอดต่ำมากเมื่อเทียบกับกลุ่มอื่น ๆ ซึ่งเป็นไปในลักษณะเดียวกันกับ เกรดเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมปลาย

นอกจากนี้พบว่าในนักศึกษารุ่นปี 2557 นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในจังหวัดอื่นๆ นอกภาคเหนือจะมีอัตราการออกกลางคันสูง (อัตราการอยู่รอด) ต่ำกว่านักศึกษาที่อยู่ในภาค และนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในจังหวัด ลำพูน แม่ฮ่องสอน และเชียงใหม่ ซึ่งเป็นที่ตั้งของมหาวิทยาลัย แต่สำหรับนักศึกษารุ่นปี 2559 และ 2560 พบว่า ตัวแปรภูมิลำเนา ไม่ส่งผลให้ฟังก์ชันการอยู่รอดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทดสอบโดยสถิติ Log rank Test ได้ค่า P-value = 0.779 และ 0.085 ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

การเปรียบเทียบฟังก์ชันการอยู่รอดของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ รุ่นปี การศึกษา 2557 -2560 คุณลักษณะแตกต่างกัน พบว่า

1. นิสิตกลุ่มที่มีอายุมากๆ (มากกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี) และ อายุน้อย (ไม่เกิน 17 ปี) จะมีฟังก์ชันการอยู่รอดต่ำ กว่าทุกกลุ่ม อาจเป็นไปได้ว่านิสิตกลุ่มที่มีอายุน้อยเกินไป อาจยังปรับตัวในการเรียนไม่ได้ ส่วนในกลุ่มนักศึกษาที่อายุมาก อาจจะเป็นกลุ่มที่มีปัญหาในการเรียนเช่น พันสภาพ (รีไทร์)มาจากสถาบันอื่นๆ อีกทั้งอาจเป็นกลุ่มที่ทำงานไปด้วยจึงทำให้มีภาระรับผิดชอบมาก ส่งผลต่อการออกกลางคันของนักศึกษาได้ สอดคล้องกับการศึกษาของ แคทรียา ทาวะรมย์ (2543) ที่พบว่า นิสิตกลุ่มที่มีอายุมากๆ (มากกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี) จะมีฟังก์ชันการอยู่รอดต่ำ

2. ในนักศึกษารุ่นปี 2557 นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในจังหวัดอื่นๆ นอกภาคเหนือจะมีอัตราการออกกลางคันสูง (อัตราการอยู่รอด) ต่ำกว่านักศึกษาที่อยู่ในภาคเหนือ แต่สำหรับนักศึกษารุ่นปีอื่นๆ กลับไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากในรุ่นปี 2557 ได้ช่วงเวลาในการศึกษา นานกว่าช่วงอื่นๆ ดังนั้นเมื่อเวลาผ่านไปนานๆ เช่น เกินกว่า 16 เทอมนักศึกษาในกลุ่มที่อยู่ภาคอื่นๆที่ยังไม่สำเร็จการศึกษาตามกำหนดอาจเกิดความท้อและคิดถึงบ้านได้ง่ายกว่านักศึกษาที่อยู่ในเขตภาคเหนือ แต่ถ้าเป็นช่วงการศึกษาสั้น ๆ เหตุการณ์นี้อาจไม่ส่งผลกระทบมาก ซึ่งผลการศึกษาที่แสดงว่าภูมิลำเนาส่งผลต่ออัตราการออกกลางคันนั้น สอดคล้องกับ วัชรินทร์ แสงมา และคณะ (2551) ได้ศึกษา อัตราเสี่ยงของการออกกลางคัน และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออัตราเสี่ยงของการออกกลางคันของนักศึกษาระดับปวส.มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา วิทยาเขตพระนครเหนือ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออัตราเสี่ยงการออกกลางคันคือสถานที่ตั้งของสถานศึกษาเดิม

3. ตัวแปรเกรดเฉลี่ยสะสมระดับมหาวิทยาลัย เป็นตัวแปรที่มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับอัตราการออกกลางคัน ซึ่งผลการศึกษาสอดคล้องกับ แคทรียา ทาวะรมย์ (2543) วัชรินทร์ แสงมา และคณะ (2551) และ พงศ์พันธุ์ คำพรรณ และ จีรเกียรติ อภิบุญโยภาส (2562) โดยมีความเกี่ยวข้องกับเกรดเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมปลาย เนื่องจากแสดงถึงความสามารถและทักษะในการเรียนของนักศึกษาได้ในระดับหนึ่ง ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าการพิจารณาว่านักศึกษาคนใดจะมีโอกาสเรียนในระดับอุดมศึกษาจนสามารถสำเร็จการศึกษาได้ตามเกณฑ์นั้น การพิจารณาผลการเรียนระดับมัธยมปลายอาจยังมีความจำเป็นอยู่เช่นเดิม

ข้อเสนอแนะ

1. สร้างหรือพัฒนา ระบบหรือ กลไก ในการเตรียมความพร้อมของนักศึกษา เพื่อช่วยเหลือนักศึกษาที่อาจจะยังเด็กเกินไป และปรับตัวไม่ทัน รวมถึงอาจจะมีการช่วยเหลือนักศึกษาที่อายุมากที่อาจจะตามเนื้อในการเรียนไม่ทัน
2. กรณีที่มีอัตราเสี่ยงการออกกลางคันสูงเช่นคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะเทคโนโลยีการเกษตร เป็นผลที่อาจเนื่องมาจากการพยายามรับนักศึกษาเพื่อให้ได้จำนวนนักศึกษาตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ทำให้อาจส่งผลถึงคุณภาพของนักศึกษาที่เปรียบเสมือนวัตถุดิบต้นทาง ดังนั้นหากไม่สามารถเลือกวัตถุดิบได้ อาจจะต้องมีการปรับเปลี่ยนกระบวนการในการผลิตบัณฑิต เช่น อาจศึกษาผลกระทบของเกรดและการประเมินผลนักศึกษา และส่งเสริมการสอนเชิงประยุกต์ ปฏิบัติ ที่ใช้การประเมินผลแบบอื่นๆนอกจากการสอบเพียงอย่างเดียว
3. การที่นักศึกษาหญิงมีอัตราการออกกลางคันต่ำกว่านักศึกษาชาย เป็นผลการศึกษาที่น่าสนใจ ซึ่งอาจศึกษาเพิ่มเติมต่อไปถึงสาเหตุ หรือคุณลักษณะใดที่ทำให้นักศึกษาหญิงจึงไม่ค่อยลาออก หรือพ้นสภาพตามเกณฑ์ของมหาวิทยาลัย
4. การศึกษาเรื่องการประยุกต์ใช้การวิเคราะห์การรอดชีพในการศึกษาอัตราการออกกลางคันของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ มีความล่าช้าเนื่องจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ทำให้ไม่สามารถเข้ามาจัดการข้อมูลของนักศึกษาได้ในช่วงมรามีการปิดสถานศึกษา ทำให้งานล่าช้าออก ส่งผลให้ยังมีบางประเด็น ที่ยังไม่ได้นำมาศึกษา เช่น ผลการเรียนรู้ของกลุ่มวิชาเอก หรือ รายวิชา ศึกษาทั่วไปเป็นต้นก ดังนั้น เพื่อให้ผลการศึกษา มีความถูกต้อง ครบคลุม และน่าเชื่อถือมากขึ้น อาจจะมีการศึกษาในตัวแปรต่างเหล่านี้ในโอกาสต่อไป